

KOVÁCSNÉ SZÜLETIK

Gyermekvédelmi szakemberek beszélgetnek. Egyikük felháborodva mesél egy történetet. Ezt meg kéne írnod!

Eszem ágában sincs. Nem akarok konfliktust a kollegákkal.

De hát ez akkor is felháborító! Írd meg név nélkül, a család, a gyerek anonimitását megőrizve.

Elég, ha aláírom a nevem. Ezzel az erővel leírhatnám a gyerek adatait, lakcímét is. S az alapvető baj az, hogy a történeteken akkor sem tudok már változtatni.

Gyáva lennél?

S ekkor jön a hosszas fejtegetés. A gyermekvédelemben úgy dolgozni, hogy közben gyanakvóak, bizalmatlanok vagyunk mi – szakemberek – egymáshoz, nem lehet. Azok az esetek, amikor képesek vagyunk végigbeszélni egy-egy ügy tanulságait, hajlandóak vagyunk meghallgatni (és meghallani) mások kritikáját, sajnos kivételesek.

Miért nem beszélünk kudarainkról, hibáinkról? Miért nem ülünk időnként össze mi, különböző szakemberek, akiknek az adatott, hogy ugyanazokkal a gyerekekkel foglalkozzanak, s miért nem beszélünk nyíltan arról, ki mit csinál jól, rosszul?

Tapasztalatom szerint az előző kérdésre adandó válaszok kicsinyesek lennének, arról tanúskodnak, milyen nagyon gyarlóak vagyunk.

Arról tanúskodna, sokszor nem vagyunk elég bölesek ahhoz, hogy vállaljuk a hibáinkkal való szembenézést. Nem akarjuk hallani, mit rontottunk el esetleg. Főként az előtt nem akarjuk hallani, akivel együttműködve munkálkodunk. Tartunk attól, a másik legközelebb visszaélne azzal, amit tud rólunk, működésünkről.

Ha tovább forszírozzák, miért nem írja meg a felháborító esetet, bizonyosan eljutnak egy igazibb válaszhoz is: FÉLÜNK. Nem tudjuk bizonyítani, amit elmondunk. Így ha ÜGY lenne az ügyből, nem tudnánk fehéren-feketén megvédeni álláspontunkat.

S ez azért különösen veszélyes, mert már akkor sem beszélünk, amikor bizonyítani tudnánk.

Leszoktunk róla.

Ha végül meggyőznek, hogy a HALADÁS, a TANULÁS, a TANULSÁGOK LEVONÁSA, a SZAKMA FEJLŐDÉSE érdekében mégiscsak írjam le, hogy ne történhessen meg, ami megtörtént, a végén megmarad az alap-megoldatlanság: nem lehet a kliens inkognitóját megőrizni. A szakember neve elárulja, kiről szól a történet.

De végül bárki írhatná az esetet. Valaki, aki bántott. Egy szakember. Nem különleges. Egy Kovácsné, aki ezennel meg is született.

Kovácsné első története

Nyílt örökbefogadás: 16 éves lány mond le egy kisvárosi vendéglőben megismert – szimpatikus – házaspár számára, javára. (Rejtély, hogyan találkozott Matild ezzel a babát örökbe fogadni akaró házaspárral a számára egyébként ismeretlen kisvárosban.)

A 16 éves fiatal anya törvényes képviselője az apja. Ennek megfelelően formálisan ő az, aki a babáról lemond.

S a történet háttére:

Értelmiségi nagyvárosi család egyetlen gyermeke Matild Patrícia. Jó tanuló, okos kislány. 12 éves, amikor szülei elválnak. A kislányt az apjához helyezik. Az apa életének fizikai terében azonban nem fér el Matild. Az apa ugyanis új élettársánál lakik, ahol az asszony nem szeretné, ha saját kislány új testvért kapna.

Így Matild az apai nagymamánál lakik.

Kamaszkorára családjától elhidegült, önálló gyerekként sokat csavarog.

Középiskolás, amikor igazolatlan hiányzásokat gyűjt. Ekkor az iskola gyermekvédelmi felelőse rövid levelet ír a helyi gyermekjóléti szolgálatnak az összegyűlt igazolatlan hiányzások miatt. A gyermekjóléti szolgálat beszél az apával, a gyerekekkel, az iskolával. Mindhárom fél – bagatellizálva a problémákat, s csupán a néhány órás „lógást” szóba hozva – gondtalan családi életről számol be. Teendő nincs.

A gyermekjóléti szolgálat visszaír az iskolának, s kéri, ha új gond merül fel, jelezzen.

Néhány hónap múlva új jelzés az iskolából.

Matild néhány hete egyáltalán nem jár iskolába.

Ez a jelzés már a jegyzői gyámhatósághoz is megérkezett, védelembe vételi eljárást vonva maga után.

S ekkor jöttek az „oldalhírek”:

A gyermekvédelmi felelős elmondta, hogy a kislány hónapokig zűrös, zavart volt. Osztálytársai szerint alig-alig volt otthon. Nagyanyjának azt mondta, az apjánál van. Az apjának pedig azt, hogy édesanyjánál tölt néhány napot.

A jegyzői hatáskörben eljáró előadóról kiderült, hogy az apai nagymama családi barátja (hangsúlyozottan nagyvárosról van szó), az apát kora gyerekkora óta ismeri. Így etikai okok miatt az ügyet átadta egy munkatársának, bár a családdal továbbra is ő tartja a kapcsolatot a HIVATAL részéről, hisz mégiscsak ő ismeri a családot.

Mindeközben Matild egy kisvárosi civil szervezetének átmeneti otthonában, 7 hónapos terhesen várta a szülés időpontját.

Matildot az anyja vitte el a civil szervezethez abból a célból, hogy ott kivárhassa a szülést, majd az örökbeadás formáságainak elintézése után (mintha mi sem történt volna) hazamehessen tanulni. (Rejtély, hogy a kiskorú Matildot milyen alapon fogadta be a szervezet a törvényes képviselője nélkül, s hogy lehet az, hogy az átmeneti otthon miért nem értesítette a gyermekjóléti szolgálatot.)

A szülés után Matild és az apja a gyámhivatalban lemondtak a babáról, s azóta Matild otthon van, tanul és látszólag minden rendben van körülötte.

A szociális munkások (a lakóhelye szerinti, illetve az átmeneti otthon területén lévő gyermekjóléti szolgálat munkatársai) nem beszélhettek Matilddal, míg az átmeneti otthonban volt. Az otthont működtető civil szervezet vezetője – erre-arra hivatkozva – nem hozta össze a találkozást.

A civil szervezet és az örökbeadást intéző Gyámhivatal fő érve: Matild ezt a gyereket nem akarja, nem lenne humánus, ha félrelépése egész életét kerékbe törné. Azt mondták, Matild elszánt, egyértelműen nyilatkozik.

Mivel én nem találkoztam Matild Patríciával, biztosan nem tudhatok. Egyetlen „üzenet” érkezett tőle: a babának a Matild Patrícia nevet adta.